

Sygn. akt IV Pa 34/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój spr

Sędziowie : Sędzia SO Hanna Rawska

Sędzia SO Małgorzata Woźniak-Zendran

Protokolant : st.sek.sąd. R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **31 marca 2015r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. Ż.**

przeciwko **P. A. – TRANSPORT – w Ś.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w Ś.

z dnia 22 grudnia 2014r. (Sygn. akt IV P 43/14)

uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1, 3, 4, i 5 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy w Ś. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IV Pa 34/15

UZASADNIENIE

Powód D. Ż. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego P. A. - TRANSPORT w Ś. kwot:

- 8.400 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2014 r.,
- 1.120 zł (bez składek i zaliczki na podatek dochodowy) tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1;04.2014 r. do 9.04.2014 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2014 r.,
- 700 zł (bez składek i zaliczki na podatek dochodowy) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2014 r.,
- 1.800 zł tytułem kosztów procesu.

Pozwany P. A. - TRANSPORT w Ś. w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W toku postępowania powód ograniczył żądanie zasądzenia wynagrodzenia za pracę do kwoty 883,28 zł z odsetkami od dnia 10.04.2014. r. i do odsetek od opóźnienia w zapłacie części tego wynagrodzenia w kwocie 7,59 zł od tej kwoty od dnia 06.10.2014 r. Powód ograniczył też żądanie zasądzenia ekwiwalentu za urlop do kwoty 529,49 zł z odsetkami od dnia 10.04.2014 r. i do odsetek od opóźnienia w zapłacie części tego ekwiwalentu w kwocie 5,47 zł z odsetkami od tej kwoty od dnia 06.10.2014 r. Powód cofnął pozew, co do kwoty 407,23 zł i w tej części zrzekł się roszczenia.

Wyrokiem z dnia 22.12.2014 r. Sąd Rejonowy w Ś. Wydział IV Pracy zasądził od pozwanego P. A.– TRANSPORT w Ś.na rzecz powoda D. Ż.kwoty:

- 8.400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29.04.2014 r. tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązywanie umowy o pracę bez wypowiedzenia,
- 883,28 zł bez zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2014 r., tytułem wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 r.,
- 7,59 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06.10.2014 r. tytułem odsetek skapitalizowanych od kwoty 236,72 zł za okres od 10.04.2014 r. do 9.07.2014 r.,
- 529,49 zł bez zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2014 r. tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy za 2014 r.,
- 5,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06.10.2014 r. tytułem odsetek skapitalizowanych od kwoty 170,51 zł za okres od 10.04.2014 r. do 09.07.2014 r. (pkt 1); w pozostałej części postępowanie umorzył (pkt 2); nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi (pkt 3); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 4) oraz wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.800 zł (pkt 5).

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany P. A. prowadził nazwą TRANSPORT P. A. w Ś.. Pełnomocnikiem pozwanego był P. J. (1), który był uprawniony do zawierania umów o pracę w imieniu pozwanego.

Przed dniem 31.01.2014 r. powód i P. J. (1) zawarli ustną umowę o pracę, na podstawie której powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w kwocie po 140 netto za każdy dzień pracy.

W dniu 31.01.2014 r. powód zawarł z pozwanym pisemną umowę o pracę. Powód został zatrudniony od 01.02.2014 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 01.02.2014 r. do 30.06.2016 r.

Powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy w wymiarze 1/2 etatu z wynagrodzeniem w kwocie 840 zł miesięcznie.

Powód i P. J. ustalili, że strony będzie obowiązywała ustna umowa o pracę i kwota 840 zł miesięcznie będzie mieściła się w kwocie wynagrodzenia ustalonego w wysokości 140 zł netto za każdy dzień pracy. Składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczka na podatek dochodowy były odprowadzane od wynagrodzenia powoda w kwocie 840 zł brutto.

Powód świadczył pracę w lutym i marcu 2014 r. i otrzymał wynagrodzenie za pracę za luty i marzec 2014 r. w wysokości ustalonej w ustnej umowie o pracę.

W dniu 09.04.2014 r. powód rozładował samochód w B. i udał się do K.. Z K. powód przyjechał do Ś.. Powód zdał samochód P. J. (1), który oświadczył powodowi, że dalsza współpraca nie ma sensu i powód ma już nie przychodzić do pracy.

W dniach 10 i 11 kwietnia 2014 r. powód nie pracował i korzystał z urlopu wypoczynkowego.

W dniu 14.04.2014 r. powód odebrał przesyłkę pocztową od pozwanego, w której znajdowało się świadectwo pracy z 10.04.2014 r. stwierdzające rozwiązanie umowy o pracę z dniem 09.04.2014 r. na mocy porozumienia stron, podpisane przez P. J. oraz pismo rozwiązujące umowę o pracę z 09.04.2014 r. stwierdzające rozwiązanie umowy o pracę z dniem 09.04.2014 r., podpisane przez pozwanego.

Powód nie składał oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

Po dniu 14.04.2014 r. powód otrzymał od pozwanego dwie noty obciążeniowe. Nota obciążeniowa z 12.04.2014 r. na kwotę 1.459,85 zł została wystawiona za niepodstawienie auta i niezrealizowanie przyjętego zlecenia transportowego z 09.04.2014 r. i dotyczyła kursu K.-S.. Nota obciążeniowa z 16.04.2014 r. na kwotę 63,96 zł została wystawiona za samowolny powrót z K. do Ś.. Powód nie uznał tych not.

Pozwany wyliczył przysługujące powodowi należności za kwiecień 2014 r. Na łączną kwotę 481,65 zł brutto składało się wynagrodzenie za pracę w kwocie 280 zł i ekwiwalent za urlop w kwocie 201,65 zł. Powód otrzymał od pozwanego kwotę 407,23 zł netto. Zapłata kwoty 407,23 zł nastąpiła 09.07.2014 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że nie ma dostatecznych dowodów pozwalających na przyjęcie ciężkiego naruszenia przez powoda obowiązków pracowniczych. Niezależnie od merytorycznych podstaw rozwiązania umowy o pracę, pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę w sposób sprzeczny z formalnymi wymogami dotyczącymi rozwiązywania umów o pracę. W ocenie Sądu Rejonowego, w konsekwencji należało przyjąć, że umowa o pracę została rozwiązana, przez pozwanego bez wypowiedzenia i niezgodnie z prawem.

Pozwany rozwiązał umowę o pracę zawartą na czas określony i na podstawie art. 59 w zw. z art. 56 § 1 kp powód był uprawniony do domagania się od pozwanego odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Na mocy art. 58 kp powodowi przysługiwało odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę.

Powód przyjął, że świadczył pracę przez 20 dni w każdym miesiącu i przy stawce 140 zł za każdy dzień pracy wynagrodzenie miesięczne powoda wynosiło 2.800 zł (20 dni x 140 zł = 2.800 zł). Odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę wynosi wobec tego 8.400 zł (2.800 zł za 3 miesiące = 8.400 zł) i odszkodowania w takiej wysokości powód się domagał.

Pozwany wypłacił powodowi wynagrodzenie za pracę za kwiecień 2014 r. i ekwiwalent pieniężny za 5 dni urlopu. Należności te zostały jednak wypłacone przy przyjęciu jako podstawy wynagrodzenia kwoty wynagrodzenia wynikającej z pisemnej umowy o pracę.

W kwietniu 2014 r. powód przepracował 8 dni i za okres ten powinien otrzymać wynagrodzenie w kwocie 1.120 zł netto (8 dni x 140 zł = 1.120 zł). Za 5 dni urlopu powód powinien otrzymać ekwiwalent pieniężny w kwocie 700 zł netto (5 dni x 140 zł = 700 zł).

Powód otrzymał od pozwanego kwotę 407,23 zł netto i kwota ta stanowiła kwotę 481,65 zł brutto. Na kwotę 481,65 zł brutto składało, się wynagrodzenie za pracę w kwocie 280 zł brutto i ekwiwalent za urlop w kwocie 201,65 zł brutto.

Ponieważ lista płac za kwiecień 2014 r. nie zawiera kwot wynagrodzenia i ekwiwalentu w kwotach netto, powód wyliczył, że biorąc pod uwagę proporcję, w jakiej pozostają naliczenia brutto wynagrodzenia i ekwiwalent 58,13%

i 41,87% z kwoty 407,23 zł na poczet wynagrodzenia za pracę należy zaliczyć kwotę 236,72 zł netto i na poczet ekwiwalentu kwotę 170,51 zł netto.

Powyższe wyliczenie Sąd Rejonowy uznał za prawidłowe.

Wobec powyższego Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzone ostatecznie należności i na podstawie art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie w części, w której powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. niezgodność ustaleń faktycznych z zebraniem materiałem dowodowym, w szczególności poprzez ustalenie, iż:

a) pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia, niezgodnie z prawem, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku odmiennego,

b) powód nie otrzymał polecenia udania się w podróż służbową w dniu 09.04.2014 r. z K. do S.,

c) powód nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, podczas, gdy zebrany materiał dowodowy w sprawie prowadzi do wniosku przeciwnego,

d) powód nie naruszył swym zachowaniem w sposób rażąco obowiązków pracowniczych, co dało podstawę do rozwiązania z nim stosunku pracy bez wypowiedzenia,

e) pozwany winien jest zapłacić na rzecz powoda oprócz odszkodowania w kwocie 8.400 zł należność z tytułu wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy za rok 2014, podczas gdy brak jest ku temu podstaw, z uwagi na fakt, iż pozwany rozliczył się z powodem w całości po ustaniu stosunku pracy,

f) nieuwzględnienie, czy też nie uwzględnienie w dostatecznym stopniu faktu doręczenia powodowi przez pozwanego noty obciążeniowej za niepodstawienie auta i niezrealizowanie przyjętego zlecenia transportowego z dnia 09.04.2014 r., kurs K.-S. w kwocie 350 Euro, a co stało się przyczyną rozwiązania przez pozwanego stosunku pracy z powodem,

2. obrażę przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc polegające na dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i logiki poprzez dowolne potraktowanie zeznań pozwanego oraz świadka P. J..

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, o ile wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu jest uzasadniona, gdyż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Podzielając pogląd jak i argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego co do tego, że umowa o pracę z powodem została rozwiązana przez pozwanego bez wypowiedzenia i niezgodnie z prawem i na tej podstawie powód jest uprawniony do domagania się od pozwanego odszkodowania w wysokości

trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia to jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji został oparty na postępowaniu dowodowym niewystarczającym do dokonania ustaleń umożliwiających prawidłowe rozstrzygnięcie w przedmiocie wysokości roszczeń zgłoszonych przez powoda.

Przede wszystkim Sąd Rejonowy nie przeprowadził postępowania dowodowego wystarczająco wnikliwie w zakresie ustalenia w jakim faktycznie wymiarze powód świadczył pracę na rzecz pozwanego. Z zapisów umowy o pracę z dnia 31.01.2014 r. wynika, iż powód został zatrudniony jako kierowca na czas określony w wymiarze czasu pracy 1/2 etatu (4 godziny/dobę) to jest 20 godz./tyg. za wynagrodzeniem 840 zł brutto, co powód potwierdził zeznając jednak przy tym (k. 41), że przed zawarciem pisemnej umowy o pracę ustalił z pozwanym, że będzie zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy i z wynagrodzeniem 140 zł netto za każdy dzień pracy i miał świadczyć pracę w każdym dniu. Świadek P. J. (1) również zeznał (k. 56v), że powód miał być zatrudniony u pozwanego w wymiarze 1/2 etatu i z wynagrodzeniem w kwocie 840 zł brutto, jednak bez powiadamiania pracodawcy w ustnej rozmowie z powodem ustalił, że niezależnie od wynagrodzenia wynikającego z pisemnej umowy o pracę powód będzie otrzymywał kwotę 140 zł netto za każdy dzień spędzony w pracy. Pozwany P. A. zeznał z kolei (k. 66), że sam nie uzgadniał z powodem, że będzie on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy i z wynagrodzeniem w kwocie 140 zł netto za każdy dzień pracy, natomiast jego zdaniem kwota 140 zł netto przysługiwała powodowi niezależnie od ilości godzin pracy w danym dniu pracy.

Mimo tych oczywistych sprzeczności między zapisami w umowie o pracę oraz zeznaniami stron i świadków, ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd Rejonowy za podstawę przy wydaniu wyroku, ostatecznie nie zawierają żadnego rozstrzygnięcia w kwestii faktycznego wymiaru czasu pracy, w jakim pracował powód.

Kwestia ta natomiast, jako będąca istotą sprawy, wymaga precyzyjnego ustalenia i rozstrzygnięcia.

Bez wątpienia uszło uwadze Sądu Rejonowego również i to – a co w niniejszej sprawie jest także kwestią zasadniczą i rzutującą na wynik procesu – że w kwocie 140 zł netto miały mieścić się oprócz wynagrodzenia za pracę także diety z tytułu podróży służbowych. Fakt ten wynika bezpośrednio z zeznań powoda. Powód jako kierowca odbywał wyjazdy w trasy na obszarze kraju i poza granicami kraju i jak wynika z jego zeznań, nie miał otrzymywać odrębnie wyliczanych diet z tytułu podróży służbowych. Miały one bowiem mieścić się w kwocie 140 zł netto.

W tej mierze należy zauważyć, że sposób obliczania odszkodowania przyznanego na podstawie art. 56 § 1 kp w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia za pracę określony został w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.05.1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy w zw. z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 08.01.1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Diety otrzymywane z tytułu podróży służbowych stanowią „należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową” i nie posiadają żadnego elementu charakteryzującego wynagrodzenie za pracę. Powyższe potwierdza orzecznictwo sądowe, w tym wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.02.2012 r. (III UK 54/11, LEX nr 1157573) wyjaśniający jednoznacznie, że diety i inne świadczenia przysługujące z tytułu podróży nie stanowią wynagrodzenia za pracę, lecz inne świadczenia związane z pracą. Diety i inne należności przyznane na pokrycie zwiększonych wydatków na wyżywienie czy noclegi nie mają charakteru wynagrodzenia za pracę (por. wyrok SN z dnia 24.11.2011 r., I UK 180/11, LEX nr 1109119). Zgodnie z powyższym, diet otrzymywanych przez pracownika nie bierze się pod uwagę obliczając należne odszkodowanie.

W kontekście powyższego, rzeczą Sądu pierwszej instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy, winno być więc ocenienie roszczeń powoda zgłoszonych przez niego w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przy uwzględnieniu, że powód otrzymywał faktycznie wynagrodzenie w kwocie 140 zł za jeden przepracowany dzień pracy i w tej kwocie mieściło się zarówno wynagrodzenie w kwocie 840 zł, jak również diety.

Sąd Rejonowy nie może również pominąć i tego, że pozwany wypłacił powodowi wynagrodzenie za pracę za miesiąc kwiecień 2014 r. i ekwiwalent pieniężny za 5 dni urlopu i należności te zostały wypłacone przy przyjęciu jako podstawy wynagrodzenia kwoty wynagrodzenia wynikającej z pisemnej umowy o pracę.

Osobną kwestią jest przy tym dołączona do pozwu informacja o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowych w roku 2014 – PIT-11 (k. 12-12v), gdzie w rubryce nr 25 określającej przychód pracownika podano kwotę 2.161,65 zł, której powód w żaden sposób nie kwestionował.

Mając na uwadze, iż umowa o pracę została rozwiązana przez pozwanego bez wypowiedzenia i niezgodnie z prawem i z tego tytułu na podstawie art. 58 k.p. powodowi przysługuje odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę, ponownie rozpoznając sprawę Sąd pierwszej instancji uwzględni powyżej przedstawione uwagi do już przeprowadzonego postępowania dowodowego, ewentualnie przeprowadzi inne dowody zawnioskowane przez strony, które uzna za konieczne do wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Zebrany tak materiał dowodowy Sąd podda ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów zawartej w art. 233 § 1 kpc.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 kpc uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego (art. 108 § 2 kpc).